

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת כי תבוא ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד.
[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי' פָּרָק ט'

הפסוקים הקרובים נביא מצוה סרקית אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחורונה.

חתוך הגבורה נעשה בעטרת היסוד

מצוינו בזהר חדש (תיקונים כח:) צדיק איהו נטיל לשמאלא דאיהו יצחק ק"ץ ח"י. נראה דזההר מרמז שהקץ של הצדיק היינו הסוף והסיום של היסוד הנקרא צדיק, הוא יצחק שהוא אותיות ק"ץ ח"י דהיסוד נקרא ח"י, והסוף והסיום של היסוד שיך ליצחק, דיצחק כפיכול נמצא בסיום היסוד ומחליט איזה שפע ירד למלכות ואיזה לא. כפי שנבאר לקמן בענין חצי שבט המנשה, ששני הצנורות הנמצאים בסיום היסוד מסמלים את החלקה שהגבורה עושה במקום זה. וצנור הזרע שמשפיע בחמימות בבחינת גבורה מסמל את השפע היורד לחצי של הקדשה, וצנור המים מסמל את החצי העליון שיוורד רק דרך החיצונים. וכן נביא לקמן מהלק"ת להאריז"ל (לד' ע' נו) שמקום המילה הוא בסוד שם אלהים המסמל את מדת הגבורה. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ר"ה ע' תקסט) שעטרת היסוד היא בבחינת גבורה. וכן מצוינו בגמרא (יבמות עו.) שבשול הזרע וחמומו נעשה בעטרת היסוד, ורואים שהמקום הזה הוא מקום של גבורה. ולכן תבת חד היא גם חתוך וגם אחדות, דלחוד הוא מלשון חד המרמז על החתוך החד של הגבורה שנעשה בזמן הזווג. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (וירא ע' ס') שקץ חי מרמז על המתקת הגבורות שנעשית בעטרה שביסוד על ידי החסדים שמתגלים שם. והם דברינו שבמקום זה נכללים הגבורות והחסדים יחד, חסד שבגבורה וגבורה שבחסד ומשפיעים משם דרך הגבורה למלכות. וכן זיוג אותיות יגוז שמשמעותו חתוך.

וכן מובא בפרוש הגר"א על הזהר (בראשית מג:) המתוק של הגבורות להתפזר הרבה ולטחון דק, כידוע בסוד הקטרת הדק היטב והוא סוד הזווג שהגבורות מתמתקין. רואים שחתוך ופרור הזרע ממתיק את הגבורות. וכן מצוינו בזהר (תיקונים צג.) שברית היא אותיות תביר, שפרושו לשבר. וכן מצוינו בזהר (תיקונים כה.) שטעם תביר, מסמל את מדת הגבורה. ומבאר לדברינו שפעלת הברית היא בסוד שביקה וחתוך. וזה סוד פריית ברית, דברית יש לה חתוך וכריתה, כפי שנבאר לקמן בענין ברית בין הבתרים.

מובא ב'עולת תמיד' להאריז"ל (ע' עא) ובזה תבין מה שמובא בזהר דיסוד נטיל לשמאלא, ורבו הוא דין, לפי שעטרא דחסד שבו הוא מעט מאד, ועקר מה שיש כאן ביסוד למטה

בהיותו במלכות, הוא בחינת עטרא דגבורה, ולכן נקרא היסוד בחינת דין. ומבאר לדברינו כיון שהשפעה למלכות היא דרך הגבורות, היסוד הוא בחינת דין.

ואין להקשות איך יתכן שהחלקה בין רחל ללאה נעשית בעטרת היסוד הרי לאה נמצאת למעלה כנגד הערף של זעיר אנופין, ואיך יתכן שלאה מקבלת את חלקה בעטרת היסוד, דמובא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער כה ח"ב ע' טו) שהאורות שיורדים למטה ליסוד, חוזרים ועולים מלמטה למעלה. וכן מובא ב'מבוא שערים' להאריז"ל (רו) שכששתי הנקבות נהפכות לפרצוף אחד, מקום החתך שלהן שהיה בין הראש של התחתונה לרגלים של העליונה, הוא עכשיו היסוד של הפרצוף החדש, ורואים שהחתוך שיך ליסוד. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וירא נז) **והנה אם תחבר יצחק, שהוא סוד הדינים, עם יוסף הנקרא יסוד, הם בגימטריא רפ"ח ניצוצין. [החבור הוא יצחק בגימטריא ר"ח, ויסוד גימטריא פ', הרי רפ"ח. וזה נרמז גם כן בשם יצחק עצמו, שהוא ק"ץ ח"י, כלומר, קצו וחבורו הוא בח"י, שהוא היסוד]. והואיל ואתא לידן, דע, כי שתי היסודות של לאה ורחל, הם ב' ממ"ן סתומות, ומספרם שמנים, כמנין אותיות יסוד דדכורא שהוא שמנים, המזדנג עם שתייהם. רואים שהאריז"ל מקשר את החבור של יצחק עם היסוד, לחלקת השפע בין רחל ללאה. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (רחל ולא פ"ח) שהשפע שרחל ולאה מקבלות הוא בסוד האות צ' שמתחלקת לב' פעמים מ"ה, אחד ללאה, ואחד לרחל. והאות צ' מסמלת את היסוד.**

וכן השנים משנולד יצחק עד שנפטר יעקב היו כמנין **ק"ץ ח"י**, כמובא ברש"י (בראשית טו, יג) שמשנולד יצחק עד שעלה יעקב למצרים היו ק"ץ שנים, ובמצרים היו עוד ט"ז שנים. ויצחק נולד בפסח לפי כל השיטות בגמרא (ר"ה י). מה שאין כן יעקב נפטר בסכות לפי שיטת רבי אליעזר בגמרא שם, ממילא יש עוד שנה, דיום אחד בשנה קרוי שנה. ומבאר לדברינו דשנותיהם של יצחק ויעקב יחד, מרמזים על השפעת יצחק דרך עמוד האמצע של יעקב, שהוא הסוד של קץ ח"י בעטרת היסוד שמאחד את שני הקוים ומשפיע את השפע למלכות. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (וירא ע' נו) שייצחק הוא בסוד בנימין שמסמל את העטרה שביסוד שמחברת את הזכר לנקבה. ועין ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וירא ע' נו) שנשמת יצחק היתה בתחלה בבחינת נקבה ובעקדה קבל נשמה חדשה בבחינת זכר, ורואים שייצחק בסוד נשמתו סמל חבור של זכר ונקבה.

וכן הצחוק של יצחק מרמז על העטרה שביסוד, דצחוק מרמז על השפעת הזווג שנקרא מצחק כדלקמן, וכן בארנו במאמר 'חשמל דם' שחדש אדר הוא בבחינת עטרה שביסוד, ומובא ב'ספר יצירה' שחדש אדר הוא בבחינת צחוק. וכן בארנו במאמר שם שהעטרה שביסוד היא בבחינת שם מ"ב שהוא בבחינת גבורה. וכן בארנו שם שמספר שבע מסמל את העטרה שביסוד, ו**שבע** בגימטריא **שמאל** שמסמל גבורה. וכן עטרת היסוד בגימטריא **בית שמאי** המסמלים את מדת הגבורה.

וכן מצינו בזהר (תרומה קמח.) שהעטרה שביסוד היא בבחינת זהב המסמל את מדת הגבורה. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל לולב' שעטרת היסוד נקראת **"עטרת פז"**, היינו עטרת זהב. ומרמז במדרש (ב"ר טז, ב) **אמר ריש לקיש לא היה העולם ראוי להשתמש בזהב, ולמה נברא בשביל בית המקדש, שנאמר "וזהב הארץ ההיא טוב", "ההר הטוב הזה והלבנון"**. השפעת היסוד למלכות שהיא בסוד זהב נעשית בבית המקדש, לכן שם המקום האמתי של הזהב.

וְכֵן מובא בלק"ת להאריז"ל (וירא ע' סד) ששם **שדי** נמצא בסיום היסוד ומשפיע למלכות, והוא שם של גבורה שאומר די לחלק מהשפע שלא ירד למלכות. וכן נראה דשם **שדי** בגימטריא ב' פעמים **נקבה** לרמז שהוא מחלק את השפע בין שתי הנקבות שהן רחל ולאה. וכן מובא בשער ההקדמות להאריז"ל (ע' קנב) שהחלקה בין רחל ללאה נרמזת בענן שם שדי שאומר די. וכפי שמבאר בספר 'משנת חסידים' (ר"ה ז) שללאה היא בסוד אותיות ש"ד של שם שד"י, שנמצאות בתפלין של ראש המרמזים על לאה, ורחל היא בסוד אות יו"ד של שם שד"י שנמצאת בתפלין של יד, ומרמזת על רחל. ומבאר לדברינו שהשפעת לאה יורדת לחיצונים לכן היא נרמזת באותיות ש"ד של שם שד"י המסמלות את ההשפעה לחיצונים, כפי שבארנו במאמר 'חשמל דם' ששם שד"י הוא המלאך מטטרו"ן שמערב טוב ורע, ואותיות ש"ד שבו מסמלות את צד הרע, והאות י' מסמלת את צד הטוב. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שדי** בגימטריא **דוד**, ור"ת **דוד** הונתו. כיון שבהשפעה למלכות אומרים את הדי.

מצינו בזהר (עקב רעב. תיקונים פד): שהשפעת היסוד היא בסוד חתוך פרוסת לחם, ושעור טפות הזרע הן כזית, כשעור אכילה. ומבאר לדברינו כיון שזווג הוא בסוד אכילה ובסוד חתוך, הוא בסוד חתוך לחם. וכן מובא בשער רוח הקדש' להאריז"ל (פד) "**הלוא פרס לרעב לחמן**", פרס בגימטריא **הוי"ה שד"י**. רואים ששם שד"י המסמל את השפעת היסוד, מסמל את חתוך הלחם.

וְכֵן בארנו במאמר 'חשמל צדיק' ששם שדי אומר די במספר **ת"ק** שזה מספר המלוי של שם שדי, ש"ן **דל"ת יו"ד**, שעד שם הוא נותן לכל העולם להתפשט. **דמלוי** בגימטריא **אלהים** ומסמל את הגבורה שנותנת לכל דבר להתפשט עד סוף המלוי שלו. ומלוי שם שדי מסמל את התפשטות הגבורה עצמה עד למקום שאומרת די. ומובא בשער ההקדמות' להאריז"ל (ע' רנד) שאותיות המלוי הן בסוד נקבה, ומבאר לדברינו דמלוי ת"ק מסמל את ההשפעה של שם שדי לנקבה. וכן **ת"ק** בגימטריא **מלכות** עם האותיות. דמלכות מסמלת את בחינת הנקבה והמלוי בכל עולם שמקבלים את השפע, והמלכות היא סיום ההשפעה. וכן נראה דמספר **ת"ק** בגימטריא **שר** שפרושו לחתך, כמו שכתוב (דה"א כ, ג) "**וישר במגרה**". דשם שדי אומר די על ידי בחינת חתוך. וכן **שר** או **ת"ק** הם בגימטריא **רמ"ח רנ"ב** דחתוך זה נעשה בבחינת העטרה שביסוד שמחברת את הרמ"ח של הזכר לרנ"ב של הנקבה. וכן כל מקום שכתוב בתורה "**את יצחק**" הוא ס"ת **ת"ק** דמספר ת"ק מסמל את פעלת הגבורה בעולם. וכן נבאר לקמן ששם שדי אומר די אותיות יד, לרמז על פעלת הגבורה שמחלקת לשני חצאים שהם בבחינת שתי ידים. ושם שדי אומר די **ליד** אחת שלא תרד למטה. וכן מובא בספר 'מאורי אור' שהיסוד נקרא די.

מצינו בזהר (תיקונים קלג): **להט החרב המתהפכת לעתים מטה לנחש, לעתים נחש למטה, מרע לטוב ומטוב לרע, וזה הוא גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור**. בארנו במאמר 'חשמל חטא' ש"**להט החרב המתהפכת**" שמתהפכת מטוב לרע ומרע לטוב נמצאת ביציאה מגן עדן במקום שהוא בחינת עטרת היסוד. ומבאר לדברינו דבמקום זה נעשה החתוך דרך בחינת חרב שמבדילה בין השפע של הקדשה לשפע שיורד לצד הרע, ולכן הוא נקרא "**להט החרב**" מלשון אש **לוהטת** המסמלת את הגבורה, כפי שהבאנו לעיל מהרבנו בחיי (בראשית ד, כד). וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קמ): שהעטרה שביסוד היא בבחינת חרב שמניפים לכל צד. וכן מצינו בגמרא (ב"מ פד): שהיסוד נמשל לחרב. ומבאר לדברינו דבמקום זה נעשה חתוך הגבורה דרך בחינת חרב. וזה סוד **כריתת ברית**, דברית יש לה חתוך וכריתתה, כפי

שֶׁנִּבְאָר לְקַמֵּן בְּעֵינֵי בְרִית בֵּין הַבְּתָרִים. וְכֵן גִּיד הַיְסוּד, מְרַמֵּז עַל חֲתוּךְ מַלְשׁוֹן גִּידוּי אֵילָנָא שְׁפָרוּשׁוֹ לְחֲתַךְ. וְכֵן הַפְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ג, כד) **"וְאֵת לֵהַט הַחֶרֶב" בְּגִימְטְרִיא עֶטְרָה שְׁבִיטוּד. וְכֵן גְּבוּרָה בְּגִימְטְרִיא חֶרֶב ו',** דְּמִדַּת הַגְּבוּרָה הִיא בְּבַחֲיַנַת חֶרֶב, שְׁחֹתְךָ אֵת הָאוֹת ו', הַמְסַמְּלֵת אֵת הַיְסוּד לְשֵׁנֵי חֻצָּאִים.

כְּתוּב (בַּמְדַּבֵּר כה, יב) **"הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׁלוֹם: וְהִיתָה לוֹ וּלְזֵרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהַנְת עוֹלָם".** וּמְצִינּוּ בְּזֶהֱר חֲדָשׁ (תְּשׂא נו:): שְׁפִינְחָס בְּקִנְאוּתוֹ חֶבֶר יְסוּד לְמַלְכוּת. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'בֵּית עוֹלָמִים' לְרִ"א חֶבֶר (דף קמט. ד"ה וְתֵאנָא), שֶׁהִמְלִיחַ קִנְאוֹ בְּגִימְטְרִיא יוֹסֵף, וּפִינְחָס הִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשׁ קִנְאוֹ שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת יוֹסֵף הַיְסוּד דְּקִדְשָׁה, כְּשֶׁקָּנָא עַל מַעֲשֵׂה זְמָרִי. וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁעַר הַגְּלִגּוּלִים 'לְהֶאֱרִיז' לְהַקְדֵּמָה (לב) שְׁפִינְחָס הָיָה גְּלִגּוּל יוֹסֵף. וְכֵן פִּנְחָס בְּגִימְטְרִיא יִצְחָק הַמְסַמֵּל אֵת מִדַּת הַגְּבוּרָה שְׁחֹתְכָת אֵת הַשְּׁפַע לְמַלְכוּת. נִרְאֶה דְּלִכְּן הַפְּסוּק (בַּמְדַּבֵּר כה, יב) **"הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׁלוֹם",** וְא"ו דְּשְׁלוֹם קְטִיעָא, לְרַמֵּז שְׁחֹתוֹךְ הַחֶרֶב שֶׁל פִּינְחָס שֶׁתִּקַּן אֵת הַיְסוּד, חֲתַךְ אֵת הָאוֹת ו' לְשֵׁנִים שֶׁתִּמְשִׁיךְ לְהַשְׁפִּיעַ אֵת הַשְּׁפַע לְמַלְכוּת, וְלִכְּן ו' דְּ"שְׁלוֹם" קְטִיעָא, דְּשְׁלוֹם מְסַמֵּל אֵת הַיְסוּד.

מוּבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהֶאֱרִיז' ל (שֵׁעַר לַח ח"ב ע' רח) **וְזֶה שְׁאֲמָרוּ רַז"ל מֶה שֶׁעָשִׂתָּה יִרְאֶה עֶטְרָה לְרֵאשָׁה, עָשִׂתָּה עֲנֹה עֶקֶב לְסוּלִיָּתָא, רָצָה לּוֹמַר רַגְלִים דְּלֵאָה שֶׁהִיא הַנִּקְרָא עֲנֹה, עָשִׂתָּה יִרְאֶה שֶׁהִיא רַחֵל כְּתָר לְרֵאשָׁה. בְּאַרְנוּ מְאָמַר חז"ל לְזֶה בְּמְאָמַר 'חֲשַׁמֵּל צִיצִית' עַל פִּי הַזֵּהֱר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קלט:), שֶׁהֶעֱטָרָה מְרַמֶּזֶת עַל הָעֶטְרָה שְׁבִיטוּד, וְרוֹאִים שֶׁעֶטְרָה זוֹ נִמְצְאָת בַּחֲבוּר שֶׁל רַגְלֵי לֵאָה עִם רֵאשָׁה שֶׁל רַחֵל, וְכַדְבָּאֲרָנוּ שֶׁכָּאֵן נַעֲשִׂית הַחֲלָקָה בִּינֵיהֶם. וְכֵן מוּבָא בְּכַתְבֵי הַגְּרַמ"מ מְשַׁקְלוּב ('בִּיאוּר מִשְׁנַת חֲסִידִים' דף רכא) שְׁמֵרְדֵכִי בְּגִימְטְרִיא רַחֵל לֵאָה. וּמְבַאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּמֵרְדֵכִי מְסַמֵּל אֵת הָעֶטְרָה שְׁבִיטוּד בְּסוּד בְּנִימִין כְּדַבָּאֲרָנוּ בְּמְאָמַר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת', וּבְמִקוּם זֶה נַעֲשִׂית הַחֲלָקָה בֵּין רַחֵל לְלֵאָה.**

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (מַגִּילָה טו.) אָמַר רַב הֵתֵךְ זֶה דְּנִיָּאל וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ הֵתֵךְ שְׁחֲתָכֵהוּ מִגְּדֻלְתּוֹ, וְשִׁמוּאֵל אָמַר שְׁכַל דְּבָרֵי מַלְכוּת נְחֲתָכִין עַל פִּיו. מוּבָא בְּסֵפֶר 'הַפְּלִיאָה' (ד"ה אבג) שְׁדְּנִיָּאל הוּא אוֹתִיּוֹת אֵילָן ד' אוֹ לְאֲדָנִי וּבְאַרְנוּ בְּמְאָמַר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שְׁדְּנִיָּאל הוּא בְּבַחֲיַנַת עֶטְרַת הַיְסוּד שֶׁמְשַׁפִּיעָה לְמַלְכוּת שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַת שֵׁם אֲדָנִי אוֹ אוֹת ד', לִכְּן הוּא קָשֶׁר בֵּין מְרְדֵכִי לְאֲסִתֵּר דְּאֲסִתֵּר הִיא בַּחֲיַנַת מַלְכוּת. נִרְאֶה דְּלִכְּן הוּא נִקְרָא הֵתֵךְ מַלְשׁוֹן חֲתָךְ, דְּאוֹתִיּוֹת ה' וְח' מִתְחַלְּפוֹת, וְלִכְּן כָּל דְּבָרֵי מַלְכוּת נְחֲתָכִין עַל פִּיו, דֵּהֶשְׁפַּעְתּוֹ לְמַלְכוּת הִיא בְּבַחֲיַנַת חֲתוּךְ.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (עִירוּבִין יח.) "וַיִּבְּן ה' אֱלֹהִים אֵת הַצֹּלַע" רַב וְשִׁמוּאֵל חַד אָמַר פְּרָצוּף וְחַד אָמַר זָנָב וְכו', לְמֵאֵן דְּאָמַר זָנָב מֵאֵי "וַיִּסְגֹּר בְּשֵׁר תַּחֲתָנָה" אָמַר רַב זְבִיד וְאִיתִימָא רַב יִרְמְיָה וְאִיתִימָא רַב נַחְמָן בֵּר יִצְחָק לֹא נִצְרָכָה אֱלָא לְמִקוּם חֲתָךְ. בְּשֵׁעַר הַהִקְדָּמוֹת' לְהֶאֱרִיז' ל (ע' קכו) מְבַאֵר אֵת הַמַּלִּים בְּגִמְרָא לְמִקוּם חֲתָךְ שֶׁמְרַמֵּז עַל הַחֲלָקָה שֶׁל הַגְּבוּרָה בְּעוֹלָמוֹת בְּבַחֲיַנַת רַחֵל וְלֵאָה. נִרְאֶה לְבָאֵר עַל פִּי מֶה שֶׁבְּאַרְנוּ בְּמְאָמַר 'חֲשַׁמֵּל דָּם' שֶׁהַזָּנָב הוּא בְּבַחֲיַנַת יְסוּד, וְחֹוּה הִיתָה בְּתַחֲלֵה בְּבַחֲיַנַת זָנָב דֵּהֶאֱשָׁה הִיא הַמְשַׁךְ יְסוּד הָאִישׁ, לִכְּן מְקוּם זֶה הוּא מְקוּם הַחֲתָךְ, דְּמִקוּם זֶה הוּא בְּבַחֲיַנַת הָעֶטְרָה שְׁבִיטוּד שֶׁמְחַבֵּרֶת אֵת הַזְּכָר לְנִקְבָּה. וְהַחֲלָקָה נַעֲשִׂית בְּמִקוּם זֶה. וְכֵן צֹלַע בְּגִימְטְרִיא קֵץ שְׁפָרוּשׁוֹ חֲתוּךְ כְּמוֹ קִצְצָה.

וְכֵן נִרְאֶה דְּזֶה סוּד חֲתוּךְ הַנְּסִיכָה שֶׁה' נִסַּר אֵת חֲוָה מֵאֲדָם הֶרְאִשׁוֹן שֶׁהָיוּ דְּבָקִים אַחֲרֵי בְּאֲחוּר כְּדִי שְׁיִוְכְלוּ לְהַזְדוּג פְּנִים בְּפְנִים, דְּכָשֶׁם שְׁזוּוג הוֹלֵךְ יַחַד עִם חֲתוּךְ, הִינּוּ קוֹדָם יֵשׁ חֲתוּךְ שֶׁמְבַרֵּר אֵיזָה

שָׁפַע יָרֵד, וְאַחַר כֵּן בָּא הַזְּוִיג לְהַשְׁפִּיעַ אֶת הַשְּׁפַע, כֵּן תִּהְיֶה הַנְּסִיכָה שְׂבָא קוֹדֵם לַזְּוִיג, הוּא בְּסוּד חֲתוּן שֶׁמִּפְרִיד בֵּין הַחֶלֶק שֶׁל רַחֵל לַחֶלֶק שֶׁנִּשְׂאָר בְּז"א, וְרַחֵל מִקְבֵּלַת בְּנִסְיָה אֶת חֶלְקָהּ שֶׁהֵן הַגְּבוּרוֹת שֶׁהֵיוּ בְּז"א, כִּפִּי שְׂבָאֲרֵנוּ שֶׁהַגְּבוּרוֹת עוֹבְרִים לְרַחֵל, וּבְנִסְיָה הִיא מִקְבֵּלַת יֶשׁר מֵהָאָמָא אֶת מָה שֶׁהִיא תִּקְבֵּל אַחַר כֵּן מִז"א בַּזְּוִיג, לְכֵן יֵשׁ חֲתוּן בְּשֵׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת. וְכֵן מוּבָא ב'שֵׁעַר הַפְּנּוֹת' לְהָאֲרִיז"ל (ר"ה ח"ב ע' רטז) שֶׁחֲתוּן הַנְּסִיכָה מִפְרִיד אֶת הַקְּלָפוֹת שֶׁלֹּא תִּהְיֶה לָהֶם אַחִיזָה בַּזְּוִיג, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּתַכְלִית הַנְּסִיכָה הִיא לְבַרֵּר אֶת הַחֲצִי שֶׁל הַקְּדוּשָׁה, וּלְהַסִּיר אֶת הַחֲצִי שֶׁל הַקְּלָפָה, כְּדִי שִׁיּוּכְלוּ לְהַזְדוּג פְּנִים בְּפְנִים וּלְהַשְׁפִּיעַ אֶת שְׁפַע הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּקְרָא פְּנִים בְּפְנִים.

וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'ים החכמה' (תשס"ט ע' רמו) בְּשֵׁם סִפְר 'מַחְבֵּרַת הַקְּדוּשָׁה' שֶׁנְּסִיכָה הִיא בְּסוּד הַיַּחֵץ שְׁעוֹשִׂים בְּלִיל הַסֵּדֶר, וּבְאֲרֵנוּ לְעִיל שִׁיחֵץ מִסְמַל אֶת חֲתוּן הַגְּבוּרָה. וְכֵן נִסְ פּוֹרִים שְׂבָא מִחֲצִי הַמְּלָכוֹת כְּדִלְעִיל הִיָּה בְּזִמְנוֹ שֶׁל גְּלוּת בְּבֵל שֶׁהִיָּתָה בְּבַחֲיִנַת נְסִיכָה, כְּמוּבָא ב'שֵׁעַר הַפְּנּוֹת' לְהָאֲרִיז"ל (פּוֹרִים ח"ב ע' שכט), וְהֵמֵן חָשַׁב שְׂאִין זְוִיג בְּזִמְנוֹ זֶה, וְז"א כְּבִיכּוֹל יֶשׁוּ, אָבֵל מְרַדְּכִי שֶׁהִיָּה בְּסוּד עֲטָרַת יְסוּד אָבָא עוֹרֵר זְוִיג בְּדַרְגָּה גְבוּהָה יֶשׁר מֵאָבָא וְאָמָא לְרַחֵל בְּסוּד הַנְּסִיכָה, שֶׁהִבִּיאָה אֶת הָאוֹר שֶׁל פּוֹרִים שֶׁהוּא אוֹתוֹ חֲצִי שְׂרַחֵל מִקְבֵּלַת בַּזְּוִיג, אֲלָא שֶׁבְּנִסְיָה הִיא מִקְבֵּלַת אֶת זֶה בְּדַרְגָּה יוֹתֵר גְבוּהָה יֶשׁר מֵאָבָא וְאָמָא, כְּמִבְּאֵר שָׁם.

מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ב"ק צב.) "וְזֹאת לַיהוּדָה" כֹּל אוֹתָן שְׁנִים שֶׁהֵיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבָּר, הֵיוּ עֲצֵמוֹתָיו שֶׁל יְהוּדָה מְגֻלְגְּלִין בְּאֲרוֹן, עַד שֶׁעֲמַד מִשָּׁה וּבִקֵּשׁ עָלָיו רַחֲמִים, אָמַר לְפָנָיו, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מִי גָרַם לְרֵאוּבֵן שִׁיּוּדָה יְהוּדָה, "וְזֹאת לַיהוּדָה", מִיָּד "שָׁמַע ה' קוֹל יְהוּדָה", עַל אֵיבְרִיהָ לְשָׂפָא, וְלֹא הוּוּ קָא מְעִילִין לִיה לְמַתִּיבְתָא דְרִקִיעָא "וְאֵל עֲמוֹ תְּבִיאֲנוּ", לֹא הָוּה קָא יַדַּע לְמִשְׁקַל וּלְמִטְרַח בְּשִׁמְעָתָא "יָדִיו רַב לוֹ", לֹא הָוּה קָא סְלֵקָא לִיה שִׁמְעָתָא אֵלִיבָא דְהַלְכְתָא "וְעֶזֶר מִצְרֵינוּ תִּהְיֶה". רוֹאִים שֶׁמִּשָּׁה דָּאָג לְבָנוֹת אֶת יְהוּדָה בְּנִין גְּשָׁמִי וּבְנִין רוּחִי. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּמִשָּׁה הוּא בְּסוּד עֲטָרַת יְסוּד אָבָא שְׂבוּנָה אֶת הַמְּלָכוֹת כְּמוֹ מְרַדְּכִי, כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת'.

מְצִינּוּ בְּזֵהֶר (פְּקוּדֵי רֵמָא:) שֶׁחֲבוּר הַקְּרָשִׁים לְאֲדָנִים הִיָּה בְּבַחֲיִנַת חֲבוּר יְסוּד וּמְלָכוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּלִק"ת לְהָאֲרִיז"ל (פְּקוּדֵי ע' קעד) שֶׁהָאֲדָנִים בְּמִשְׁכָּן הֵיוּ כְּנֶגֶד שֵׁם אֲדָנִי הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוֹת. נִרְאָה דְּלִכְּוֹן הַקְּרָשִׁים מִתְּפַצְּלִים בְּסוּפֵם לְשֵׁתֵי יְדוֹת שֶׁנִּכְנָסוֹת בְּתוֹךְ שְׁנֵי אֲדָנִים, לְרַמֵּז עַל חֲתוּן שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּמִקּוּם זֶה לְשֵׁנֵי חֲצָאִים, בְּאִפְּן שֶׁחֲצִי אֶחָד יוֹרֵד לְצַד הַקְּדוּשָׁה וְהַחֲצִי הַשֵּׁנִי יוֹרֵד דְּרַךְ הַחֲצִיּוֹנִים. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'דְּגֵל מַחְנֵה אֶפְרָיִם' (תְּרוּמָה ד"ה שְׁנֵי) שֶׁשְׁנֵי אֲדָנִים מְרַמְזִים עַל יְסוּד וּמְלָכוֹת. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּאֶדָן אֶחָד מְרַמֵּז עַל הַשְּׁפַע שֶׁנִּשְׂאָר בְּיְסוּד וְאִינוּ יוֹרֵד לְמַלְכוֹת דְּקְדוּשָׁה, וְהָאֶדָן הַשֵּׁנִי מְרַמֵּז עַל הַחֲצִי שִׁיּוּרֵד לְמַלְכוֹת דְּקְדוּשָׁה. וְלִכְּוֹן הַקְּרָשִׁים מִתְּפַצְּלִים לְשֵׁתֵי יְדוֹת דְּנִבְאָר לְקַמֵּן שֶׁחֶלְקָהּ זֹו הִיא בְּבַחֲיִנַת שְׁתֵּי יָדִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּרִש"י (שְׁמוֹת ל, טו) שֶׁהָאֲדָנִים נִקְנוּ מֵה' מַחְצִית הַשְּׁקָל'. וּנְבָאָר לְקַמֵּן שֶׁמַּחְצִית הַשְּׁקָל מְסַמֵּלַת אֶת הַחֶלְקָה לְשֵׁנֵי חֲצָאִים. וְכֵן הִכְתוּב (שְׁמוֹת כו, יז) "שְׁתֵּי יְדוֹת לְקֶרֶשׁ הָאֶחָד מְשַׁלְּבֵת" ר"ת מִיְל"ה דְּחֲתוּן זֶה הוּא חֲתוּן הַמִּילָה כְּדִלְקַמֵּן. וְכֵן הִכְתוּב (שְׁם יט) "וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקְּרָשׁ הָאֶחָד לְשֵׁתֵי יְדֵתִיו" ס"ת שְׁד"י לְרַמֵּז שֶׁחֲבוּר הַקְּרָשִׁים לְאֲדָנִים עִם חֲתוּן שֶׁנַּעֲשֶׂה שָׁם נַעֲשֶׂה דְּרַךְ שֵׁם שְׁד"י שֶׁנִּמְצָא בְּסִיּוּם הַיְסוּד וּמְזוּג יְסוּד וּמְלָכוֹת. וְכֵן סִפְר' הַמְּסַמֵּל אֶת חֲתוּן הַגְּבוּרָה שֶׁנַּעֲשֶׂה בְּמִקּוּם זֶה, מְרַמֵּז בְּכַתוּב שֵׁם "אֲדָנִי כֶסֶף" בְּהַפּוֹךְ אוֹתִיּוֹת.

שְׁמַעְתִּי מאַחַד מִזְקֵנֵי חֲשׂוּבֵי חֲסִידֵי בְּעֶלְזֵי הַי"ו שֶׁמְסַפֵּר עַל הָאֲדָמוֹ"ר רַבֵּי אֶהְרֵן מִבְּעֶלְזָא זצ"ל שֶׁמֵּהִיּוֹם שֶׁעָלָה הַצּוֹרֵר הַנְּאֻצִי לְשִׁלְטוֹן בְּשָׁנַת תַּרצ"ב, הִרְגִּישׁוּ עַל הָאֲדָמוֹ"ר שְׂאִינְנוּ רְגוּעַ, וְהִשְׁתַּבְּשׁוּ אֶצְלוֹ סִדְרֵי הַתְּפִלָּה וְהַקְּבֵלַת קֹהֵל וְכו'. וְהוֹסִיף וְסִפֵּר שֶׁכַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִמֶּשׁ קוֹרָה אֶצְלֵי הָאֲדָמוֹ"ר שְׁלִיט"א מִבְּעֶלְזָא מֵהִיּוֹם שֶׁעָלָה אוֹבָאמָה לְשִׁלְטוֹן, ה' יִשְׁמַר וְיִצְלֵל אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִכָּל רָע. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שְׁלִיט"א שֶׁהֵרֵב הַקְּדוֹשׁ מִבְּעֶלְזָא בְּגִימְטְרִיא **תשע"ב**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' שְׁלֵמָה רִיִּסקִין שְׁלִיט"א שְׂאֲחֻמְדִּינְג'אד נוֹלַד בְּכ"ג מֵר חֲשׂוֹן ה'תשי"ז. בְּאוֹתוֹ יוֹם בּוֹ הִתְחִיל 'מִבְּצַע קִדְשׁ' ו'מִלְחַמַת סִינַי'. וּמְסַפֵּר עַל הָאֲדָמוֹ"ר רַבֵּי אֶהְרֵן מִבְּעֶלְזָא זצ"ל (הוֹבֵא ב'אֹרֶר הַצִּפּוֹן' כִּסְלוֹ תשע"א עמ' כח וְאֵילָךְ) שֶׁבְּיָמִים אֵלּוּ הָיָה עוֹמֵד בַּתְּפִלַּת עֶרְבִית עַד שְׁעָה 4 לַפְּנוֹת בְּקָר, וְכִמְעַט שָׁלָא קִבֵּל קֹהֵל וְלֹא אָכַל אֶפְלוֹ בְּשַׁבָּת.

וּבִיָּתָר עִמָּק בְּעִנְיַן תּוֹרַת הַרְמָז מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בלק רב). **דְּבָרֵי תוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם פֶּשֶׁט דְּרוּשׁ רְמָז וְסוּד**. הַזֵּהָר נוֹקֵט הַסֵּדֶר שֶׁל פֶּשֶׁט דְּרוּשׁ רְמָז סוּד לְרַמְזֵי שֶׁהַדְּרוּשׁ וְהַרְמָז מְחַבְּרִים בֵּין הַפֶּשֶׁט לְסוּד. הַיִּינוּ שֶׁדָּרַךְ הַדְּרוּשׁ וְהַרְמָז אֶפְשָׁר לְבַאֵר אֶת הַפֶּשֶׁט עַל פִּי הַסוּד. וְאִם נִחְלַק אֶת הַפְּרָדֵס לְסִפְרִיּוֹת יוֹצֵא שְׁלֵמוֹד הַסוּד הוּא כְּנֶגֶד אוֹת י' שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה, בְּבַחֲיַנַת חֲכָמָה. לְמוֹד הַדְּרוּשׁ הוּא כְּנֶגֶד אוֹת ה' שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה בְּבַחֲיַנַת בִּינָה. לְמוֹד הַרְמָז הוּא כְּנֶגֶד אוֹת ו' שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה בְּבַחֲיַנַת יְסוּד שְׁכוּלָל ו' סִפְרִיּוֹת. וְלְמוֹד הַפֶּשֶׁט הוּא כְּנֶגֶד אוֹת ה' אַחֲרֹנָה שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה בְּבַחֲיַנַת מְלָכוּת. וְכִיּוֹן שֶׁמוֹבָא ב'שַׁעַר הַפְּנוֹת' לְהַאָרִיז'ל (קְרִיאַת שְׁמַע ח"א ע' קפא) **כָּל גְּאֻלָּה הוּא בִּיְסוּד**, לְכֵן הַגְּאֻלָּה תְּלוּיָה בְּתוֹרַת הַרְמָז, שֶׁדָּרְכוּ עוֹלָיִם לְסוּד. וְכֵן **רְמ"ז** אוֹתִיּוֹת **זָר"ם** הַמְסַמֵּל אֶת הַשְּׁפָעַת הַיְסוּד כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל כג, ט) **"וְזוֹרְמַת סוּסִים זָרְמָתָם"**. וְכֵן **רְמ"ז** אוֹ **זָר"ם** עַה"כ בְּגִימְטְרִיא **רמ"ח**, דֵּהִשְׁפָּעַת הַיְסוּד כּוֹלֵלַת אֶת כָּל הַרמ"ח אֲבָרִים כְּדַבְּאֲרֵנוּ בְּמֵאמֵר 'חֲשַׁמֵּל תּוֹרָה'. וְלְכֵן הַאוֹתִיּוֹת **נח"ש** בְּאוֹת אַחֲרֵי אוֹתִיּוֹת **רמ"ז** אוֹ **זָר"ם**, כִּי הַנְּחָשׁ הוּא בְּבַחֲיַנַת עֶרְלָה הַמְתַּלְבֶּשֶׁת עַל הַיְסוּד. וְלְכֵן הַמְעַבֵּר בֵּין גְּלוּת לְגְּאֻלָּה יִתְחִיל בְּ**מִצְרֵי הוֹרְמוֹז**, הַמְסַמֵּלִים אֶת סִפְרִית הַיְסוּד, שֶׁהִיא הַ**מִצְרַיִם** וְהַמְעַבֵּר שֶׁל תּוֹרַת הַרְמָז, שֶׁהוּא הַמְעַבֵּר בֵּין הַפֶּשֶׁט לְסוּד, בֵּין הַגְּלוּת לְגְּאֻלָּה. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א **שְׁתשע"ג** בְּגִימְטְרִיא **הַרְמָז וְהַדְּרוּשׁ**. וְכַפִּי שֶׁנִּבְּיָא לְקַמֵּן מֵהַזֵּהָר, שֶׁשְׁנַת תשע"ג הִיא שְׁנַת מִלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג. וְכֵן מְצִינּוּ דְּבָרִים מְבַהֲלִים בְּזֵהָר (תִּיקוּנִים קטז). שְׁמִי שְׂאִינּוּ יוֹדַע חֲשִׁבוֹנוֹת וְגִימְטְרִיאוֹת עֵתִיד לְרַדַּת לְמִדּוֹר הַתְּחִתּוֹן בְּיֹתֵר בְּגִיהֶנָם. וּמִבְּאֵר ה'מִתּוֹק מִדְּבַשׁ' שְׂגִימְטְרִיאוֹת מִיְחַדוֹת קב"ה וְשְׂכִינְתִּיהָ, וּמִי שְׂאִינּוּ מִיְחַדֵּם עֲלוּל לְהַפְּשֵׁל בְּעֶבְרוֹת שְׁמוֹרִידוֹת אוֹתוֹ לְשָׂאוֹל. וּמִבְּאֵר לְדְּבָרֵינוּ שֶׁתּוֹרַת הַרְמָז הִיא סוּד הַיְחוּד וְהַגְּאֻלָּה לְחַבֵּר אֶת הַעוֹלָמוֹת, וְיֵשׁ לָהּ חֲשִׁיבוֹת גְּדוּלָּה מְאֹד. וְכֵן מוֹבָא מֵהַגְּרַמ"מ מוֹרְגֵנְשֶׁטְרֵן שְׁלִיט"א עַל הַפְּתוּב **"וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּגִי"**, שֶׁמִּשָּׁה נִקְבְּרָה בְּסוּד הַפְּתוּב **"כָּל גֵּיא יִנְשָׂא"**. וּמִבְּאֵר לְדְּבָרֵינוּ שֶׁשֵׁם נִמְצָא הַמְעַבֵּר לְסוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמִשָּׁה נִקְבְּרָה בְּמִקּוֹם הַזֶּה, כְּפִי שֶׁנִּבְּאֵר עַל הַר **נְבוֹ** שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת **נ' בּוֹ**.

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (איכה רבה ה, כא) **"הַשִּׁיבְנוּ ה' אֵלֵינוּ וְנִשׁוּבָה"** אֲמַרְהָ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַקַּב"ה **רַבש"ע** שֶׁלֶן הוּא **"הַשִּׁיבְנוּ"**, אֲמַר לָהֶם שֶׁלְכֶם הוּא שְׁנֹאמַר **"שׁוּבוּ אֵלַי וְאִשׁוּבָה אֵלֵיכֶם נְאֻם ה' "**, אֲמַרְהָ לְפָנָיו רַבש"ע שֶׁלֶן הוּא שְׁנֹאמַר **"שׁוּבְנוּ אֵלַי וְיִשְׁעֵנוּ"**. רוֹאִים שֶׁיֵּשׁ וְכוּחַ בֵּין כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְקַב"ה מַה יְהִיָּה קוֹדֵם, תְּשׁוּבָה אוֹ גְּאֻלָּה. וְכַעֲיֵן זֶה מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (סְנַהֲדְרִין צ"ז) **רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִם יִשְׂרָאֵל עוֹשִׂין תְּשׁוּבָה נְגָאֵלִין, אֲמַר רַבֵּי יְהוֹשֻׁעַ, וְהִלָּא כְּבָר נְאָמַר, "חֲנֻם נִמְכַרְתֶּם וְלֹא בְּכֶסֶף תִּגְאָלוּ", לֹא בְּתְשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים**. וּמוֹבָא שֶׁם בְּמַהֲרַש"א (צח. ד"ה אין בן דוד) שְׂאִין כְּאֵן מִחֻלְקַת, אֵלֶּא רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר דְּבַר עַל גְּאֻלַת אַחֲשִׁינָה, שְׁעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה מְרֻצוֹנִים. וְרַבֵּי יְהוֹשֻׁעַ דְּבַר עַל גְּאֻלַת

בעתה, שה' מכריח את ישראל לעשות תשובה. וכן מובא בר"ק (ישעי' נט, טו) **"וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ וַיִּשְׁתַּמֵּם כִּי אֵין מַפְגִּיעַ וַתּוֹשַׁע לּוֹ זָרְעוֹ וַצְדָקְתּוֹ הִיא סִמְכָתְהוּ וְגו'** ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'". הנה אנו רואים כי מספקים היו אם יהיה קבוצ גליות על ידי תשובה או לאו, ועל זה נאמר **"וַיִּרְא כִּי אֵין אִישׁ"**, כי לא ישובו בתשובה עד שיראו תחלת הישועה.

מצינו במדרש (ילקוט ויקרא תרג) אמר רבי אלעזר בר מריוס למה עושים אנו סכה אחר יום הכפורים, לומר לך שכן את מוצא בראש השנה יושב הקדוש ברוך הוא בדין על באי העולם, וביום הכפורים הוא חותם את הדין, שמה יצא דינם של ישראל לגלות, ועל ידי כן הן עושין סכה וגולין מבתיהם לסכה, והקדוש ברוך הוא מעלה עליהם פאלו גלו לבבל. רואים שסכה היא בחינת גלות. ולפי זה באר הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א את הפסוק "חג הסוכות שבעת ימים" אותיות **תשע"ב**. לרמז על הגלות הכללית שהיא רק עד שנת תשע"ב ולא יותר. וכן מובא בקנטרס 'נפש חיה' (ואתחנן תשס"ח) שבית המקדש נקרא סכה, כמו שכתוב (עמוס ט, יא) **"בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סֶכֶת דָּוִד הַנּוֹפֶלֶת"**. דמובא בירושלמי (יומא ה.) שבבית המקדש הראשון נחרבה רק התקרה, **"ממרום שלח אש"**, ומבאר שד' כתלים נבנו בזכות האבות, ולתקרה לא היתה זכות ונחרבה, ובית בלי תקרה יציבה הוא בחינת סכה, ולכן חרב בית המקדש נקרא סכת דוד הנופלת, לרמז שבגלל שהיא היתה בחינת סכה הוא נפל, ולעמיד לבא הוא יהיה בחינת בית וישאר לעד. ולפי זה יש כאן רמז גם על סכת דוד הנופלת, שתיפול **"שבעת ימים"** אותיות **תשע"ב** ולא יותר. וכן שמעתי מהרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א שעל חג הסוכות כתוב **שבעת פעמים בתורה תבת "שבעת"**. וכן מצינו בגמרא (ב"ב עה.) אמר רבה אמר רבי יוחנן, עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סכה לצדיקים מעורו של לוינתו, שנאמר, **"התמלא בשכות עורו"**, זכה עושין לו סכה, לא זכה עושין לו צלצל, שנאמר, **"ובצלצל דגים ראשו"**. זכה עושין לו צלצל, לא זכה עושין לו ענק, שנאמר, **"וענקים לגררותיך"**. זכה עושין לו ענק, לא זכה עושין לו קמיע, שנאמר **"ותקשרנו לנערותיך"**. ומובא שם ב'בן הוידע' שסופה **צלצל ענק קמיע עם הכולל שכולל את כלם יחד, בגימטריא תשע"ב כמנן עור לוינתו**. ובאר הרה"ג ר' דוד הנה שליט"א שה'בן הוידע' מרמז על שנת **תשע"ב** שזכה לעור לוינתו.

ועוד הוסיף הרה"ג ר' איתמר כהן שליט"א שפסם שמצינו בגמרא (סנהדרין לה:) שבשעה השביעית של היום הששי של בריאת העולם נזדווגו אדם וחוה. כך היחוד של הגאולה בסוד חבור משיח בן יוסף ומשיח בן דוד יהיה בשעה שש וחצי של האלף הששי, שהיא נקדת האמצע של השעה השביעית של האלף. וכן מובא בספר 'קול התור' בשם הגר"א שהשנים באלף הששי שהן כנגד השעה השביעית, הן בסוד היחוד. וכן מובא בסוד היעב"ץ (סוף חלק תפילות חול) ש**אמצע** השעה השביעית, היתה היחוד של אדם וחוה, ומרמז על זמן מנחה גדולה, שהוא זמן של יחוד בעולמות. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שבחיוד אדם וחוה היו שני חלקים, קודם היתה נסירה שה' בנה את הצלע לאשה, ואחר כך היתה היחוד, וכן השעה השביעית התחלקה לשני חלקים, בחצי הראשון היתה נסירה, ובחצי השני היתה היחוד. וכן מצינו בזהר חדש (בלק סח: עם פירוש 'מתוך מדבש') שהזווג הראשון של אדם וחוה הוליד את נשמת המשיח. ונראה להוסיף ששנת **תשע"ב** מרמזת על השעה **השבעת**. וכן הכתוב שנאמר על זווגו של אדם הראשון (בראשית ב, יח) **"אעשה לו עזר כנגדו"** בגימטריא **תשע"ב**. וכן הכתוב (בראשית ב, כב) **"ויבן ה' אלהים את הצלע אשר**

לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם בגימטריא קץ. ומרמז בזהר (בראשית כח) "ויבן ה' אלהים את הצלע", כמו שנאמר "ולצלע המשכן השנית". צלע ודאי מצד של חסד לבן, משם נקראת לבנה. ויסגר בשר תחתנה בשר שהוא אדם מצד הגבורה ונכלל בשניהם. באותו זמן "שמאלו תחת לראשי וימינו תחבנקני". וכן ראיתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שהלולא שפרושה נשואיו, בגימטריא ע"ב. וכן הכתוב המרמז על יחוד פנים בפנים, (דברים ה, ד) "פנים בפנים דבר ה' עמכם בהר מתוך האש". בגימטריא תשע"ב. וזה לשון הספר 'ברית כהנת עולם' (מאמר 'הסתר אסתיר' פרק כ) "פריו יתן בעתו ועלהו לא יבול וכל אשר יעשה יצליח", כי בחינת כ"ל הוא אשר יעשה בסוד עשה פרי יצליח, דבר בעתו, ואמנם מלת פרי"ו עם עת"ו הוא סוד מספר תשע"ב והוא סוד הזיווג ונמשך בו בחינת רצון כנזכר להשלמת היחוד עליון ברזא דזווגא.

מובא בספר 'דגל מחנה אפרים' (בשלח) איתא באגרת הקדש של אא"ז זללה"ה הנדפס בספר הקדוש של הרב מפולנאי ע"ה ששאל הבעש"ט למשיח איתי מר, והשיב כשיתגלה תורתך ויפוצו מעינותיך חוצה. וזה יש לומר שמרמז בפסוק ובגני ישראל יוצאים מן הגלות בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות ר"בי ישראל בעל ש"ם. גל"י היינו כשיתגלה תורתו ויפוצו מעינותיו אז יפקון מן גלותא. וכן בעש"ט בהפוך אותיות תשע"ב, כי אותיות ט' נת מתחלפות באותיות דטלנ"ת. או באפן אחר הבעש"ט אותיות ה' אלפים תשע"ב. או בתשע"ה. והוא גם מרמז על גאלת בעתה, בשעתה ובזמנה. וכן האדמו"ר הבעש"ט זצ"ל עם המלים בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שמלדת הבעש"ט בשנת תנ"ח עד שנת תשע"ב יש שדי"י שנים. ומצינו בגמרא (חגיגה יב.) "אני אל שדי", אני הוא שאמרתי לעולמי די. וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית מג, יד) לפיכך התפלל באל שדי מי שאמר לעולם די יאמר לצרותי די. ורואים שהסוף של הצרות והגלות בא משם שדי שאומר די.

וכן שמעתי שיש רמז נפלא ביותר בגמרא (שבת קיג:) שדורשת את הפסוק שנאמר על רות שממנה יוצא מלך המשיח (רות ב, יד) "ותאכל בעולם הזה, ותשבע לימות המשיח, ותתור לעתיד לבא". בגימטריא תאנה, המרמזת על עץ הדעת שאותו אוכלים בעולם הזה, עד שיתקן בימות המשיח. "ותשבע" מרמז על שנת תשע"ב שתהיה ימות המשיח, "ותתור" מרמז על שנת תת"ר, בתחלת האלף השביעי שתהיה הזמן של לעתיד לבא. וכן שנת תשל"ו שהיא חלק מתהליך הקץ כדלעיל, מרמזת בהמשך הכתוב "וגם של תשל"ו לה מן הצבתיים ועזבתם ולקטה". והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ש"תשל"ו לה" ש"תשל"ו לה" עם הכולל בגימטריא תשע"ב. ונראה שיש כאן רמז על ג' קצים: "של" מרמז על שנת ש"ל שהיתה קץ, כמובא בספר 'כפר לאדון' מהחיד"א (על 'אבות דרבי נתן' פכ"א עמוד רמה) כתוב בשם הארי שמשנת ש"ל עבר גבול אחישנה ונכנס גבול בעתה. "תשל"ו", מרמז על שנת תשל"ו, ו"לה", מרמז על קץ תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' ח. ו. וינברגר שליט"א שגם הקץ של תשע"ה נרמז בר"ת "וגם של תשל"ו לה מן הצבתיים".

והוסיף הרמ"ז שליט"א שמזמור ע"ב בתהלים מדבר על מלך המשיח "יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו", והמזמור מסים, "כלו תפלות דוד בן ישי". המרמז על הסוף והקץ. ובאמת פסוק זה קשה, מה שכן שדוד יאמר על עצמו שכלו והסתימו תפלותיו, וכי דוד המלך מסים להתפלל, ומבאר לדברינו שדוד רמז

שָׁעַד ע"ב, הוא מתפלל להמתיק את הגלות, ואחרי ע"ב כבר יש גאולה. ולכן המזמור מסיים, "כָּלוּ תַפְלוֹת דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל". דְּמוּבָא בַתְּפִלַּת הַר"ש אוֹסְטְרוֹפֶלִי שְׂאוּמְרִים בְּעֶרְב פֶּסַח. ומה שכתב רבנו האר"י ז"ל: "הַשֵּׁם שֶׁפָּנָה אַחַז דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל, דְּרַ"ד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל גִּימְטְרִיא שֵׁם שֶׁפָּנָה דְּוִקָא בָּא דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל. וְרוֹאִים שֶׁהִימְטְרִיא שֶׁל דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל הִיא הַסּוּד שֶׁל בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ. וְכֵן הַלְשׁוֹן "דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל" מוֹפִיעָה רַק פְּעָמִים בְּכַתּוּבִים, פְּעַם אַחַת בְּמִזְמוֹר ע"ב בַּתְּהִלִּים שֶׁהִזְכַּרְנוּ. וְהַפְּעַם הַשְּׂנִיָּה מוֹפִיעַ בְּפֶסוּק (שְׁמוּאֵל ב, כג, א) "וְאֵלֶּה דְבָרֵי דָּוִד הָאֲחֵרִים נֶאֱמָר דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל". וְרוֹאִים שׁוֹב שֶׁדָּוִד מְשַׁתְּמֵשׁ בְּשֵׁמוֹ דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁמְדַבֵּר עַל קֶץ וְסוֹף, "דְּבָרֵי דָּוִד הָאֲחֵרִים". וְכֵן ב' פְּעָמִים דָּוִד בְּנוֹ יִשְׂרָאֵל, בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְכֵן מוּבָא בְּרַמ"ע מִפְּאַנּוֹ (מְעִין גַּיִם' ה"א יום א) שֶׁ"תַּפְּלוֹת דָּוִד" בְּגִימְטְרִיא תַתְּק"ל כְּמִנְיַן הַשָּׁנִים הַמִּינִימָלִי שֶׁנֶּגְזַר לְכָל הַגְּלוּת יַחַד כְּדִלְקֵמוֹ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוֹנִי שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (תְּהִלִּים קמ"א, ב) תַּכּוֹן תַּפְּלוֹתֵי קִטְרַת לְפָנֶיךָ מְשַׁאֵת כְּפִי מִנְחַת עֶרְב". מְרַמֵּז שֶׁסִּיּוּם הַתַּתְּק"ל שֶׁמְסַמֵּל אֶת זְמַן הַגְּלוּת, יִהְיֶה בְּזְמַן הָעֶרְב בְּשַׁנַּת תִּשְׁע"ב.

מוּבָא בְּסִפְרַת הַלְקוּטִים' לְהַאֲרִיז"ל (פ' אַחֲרֵי ע' רכג) שֶׁאֲדָ"ם, ר"ת אָדָם, דָּוִד, מְשִׁיחַ. דָּג' אֵלּוּ שִׂיכִים לְאוֹתוֹ מִזֵּל וְלֵאוֹתוֹ שֶׁרַשׁ וְלָכֵן הֵם מְתַקְנִים אֶת חֲטָא אָדָם הַרְה"ג ר' אֵלִיָּהוּ נַחְמָנִי שְׁלִיט"א שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ נוֹלַד בְּשַׁנַּת ב' אֲלָפִים תַתְּנ"ד לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, וְיִמְלֶךְ בְּחֶבְרוֹן בְּגִיל שְׁלֹשִׁים כְּשֶׁמַּת שְׂאוּל בַּתְּחִילַת שְׁנַת תַתְּנ"ד, וּמְלֻכוֹתוֹ לְבַד הַתְּחִילָה בְּשַׁנַּת ב' אֲלָפִים תַתְּנ"ו. כְּמוּבָא בְּגִמְטְרִיא (סְנֵהדְרִין כ. וּבְתוּס' שֵׁם) שֶׁב' שָׁנִים וּמְחָצָה אִישׁ בְּשַׁת מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַיִם. יוֹצֵא שֶׁהַמְסָפֵר הֵזָה הוּא מֵאָדָם הַרְה"ג עַד שֶׁדָּוִד מֶלֶךְ לְבַד. וְאִם נוֹסִיף עוֹד פְּעַם ב' אֲלָפִים תַתְּנ"ו, נִקְבֵּל שׁוֹב אֶת דָּוִד שֶׁהוּא הַמְּשִׁיחַ בְּשַׁנַּת ה' אֲלָפִים תִּשְׁע"ב. וְכֵן ב' תַתְּנ"ו בְּגִימְטְרִיא דְרַ"ד בְּמִלּוּי הָאוֹתִיּוֹת דְלָת' וְאוֹ דְלָת' עִם הָאוֹתִיּוֹת. וְכֵן תַתְּנ"ו מְרַמֵּז בְּכַתּוּב הַמְדַבֵּר עַל הַכְּנַת מִנְחָה (ויקרא ב, ה) "פְּתוֹת אֶתְּהָ פִתִּים וְיִצְקֶתָ עֲלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא". וְיֵשׁ כָּאֵן רַמֵּז שֶׁהַמְסָפֵר תַתְּנ"ו קָשׁוּר עִם הַכְּנַת הַמִּנְחָה, שֶׁהִיא הַכְּנַת הַמְּלָכוּת וְהַכְּנַת הַגְּאֻלָּה כְּדִלְעִיל. וְאַחֲרֵי שֶׁיֵּשׁ "פְּתוֹת" אֲפָשֵׁר לִיצֵק שֶׁמֶן הַמְּשַׁחָה וְלְהַמְלִיךְ אֶת הַמֶּלֶךְ, כְּהַמְשַׁךְ הַכְּתוּב "וְיִצְקֶתָ עֲלֶיהָ שֶׁמֶן מִנְחָה הוּא". וְכֵן הַכְּתוּב (ויקרא יח, יב) "וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ" בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"א, וְעַם הַפּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא תִשְׁע"ב. וְכֵן ב' אֲלָפִים תַתְּנ"ו, בְּגִימְטְרִיא מִנְחָה סֵלֶת מַחְבַּת מְרַחֶשֶׁת חִלוֹת רְקִיקִים. שֶׁהֵם שְׁמוֹת הַה' מִנְחוֹת הַמְּסַמְלוֹת אֶת סְפִירַת הַמְּלָכוֹת. וְהוֹסִיף הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁהַרְמַב"ם בְּאַגְרַת תִּימָן מְחַשֵּׁב קֶץ עַל פִּי הַשָּׁנִים עַד נְבוּאָת בְּלָעַם, וּמְנַבּוּאָת בְּלָעַם עַד זְמַנּוֹ. וּמִסְתַּמֵּךְ עַל הַפְּסוּק שֶׁאָמַר בְּלָעַם "כִּנְעַת יֹאמֵר לִיעֶקֶב וְלִישְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל". הֵינּוּ שְׂצָרִיךְ שֶׁתְּהִיָּה שׁוֹב תְּקוּפָה שֶׁל אוֹתוֹ מְסָפֵר שָׁנִים "כִּנְעַת", עַד שֶׁיִּגִיעַ זְמַן הַגְּאֻלָּה. וְכִיּוֹן שֶׁנְּבוּאָת בְּלָעַם מְדַבֵּרַת גַּם עַל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ "דְּרַךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב", אֲפָשֵׁר לומר שֶׁ"כִּנְעַת", מְרַמֵּז עַל מְלָכוֹת דָּוִד שֶׁתְּחַזֵּר אַחֲרָי אוֹתוֹ מְסָפֵר שָׁנִים כְּדִלְעִיל. וְכֵן הַעֲמֵק שֶׁעַל יַד הַר צִיּוֹן וְקִבְרֵי דָּוִד הַמֶּלֶךְ נִקְרָא בְּכַתּוּב (מ"ב כג, ה) בְּשֵׁם תּוֹפֵת, אוֹתִיּוֹת פְּתוֹת.

מוּבָא בְּרַש"י (בראשית כה, כג) כְּשֶׁזָּהָ קָם זֶה נוֹפֵל וְכוּ', לֹא נִתְמַלְאָה צוּר אֵלָּא מִחֶרְבָּנָה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם. וְלִפִּי זֶה נִרְאֶה לְבָאָר שֶׁהַקְּרִיסָה הַכְּלָפִית הַגְּדוּלָּה שֶׁל אֲמוֹת הָעוֹלָם שֶׁבְּעַקְבוּתֶיהָ תְּבֵא הַתְּקוּמָה הַגְּדוּלָּה שֶׁל הַגְּאֻלָּה, תַתְּחִיל דְּוִקָא מְקַלְפַת יוֹן, שֶׁהִיא הַקְּלָפָה שֶׁמְלַבִּיֶשֶׁה עַל הַיָּסוּד דְּקִדְשָׁה שֶׁמְשַׁפִּיעַ לְצִיּוֹן, [צ' יוֹן] וְלִפְנֵי שֶׁמְתַגְּלִים הַחֲסָדִים שֶׁל הַגְּאֻלָּה בְּיָסוּד דְּקִדְשָׁה לְהַשְׁפִּיעַ לְצִיּוֹן, הַקַּב"ה יִפִּיל אֶת יוֹן, שֶׁהִיא צִיּוֹן דְּקַלְפָּה, וְאִז צִיּוֹן דְּקִדְשָׁה תּוֹכַל לַעֲלוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א שֶׁק"ם ר"ת קֶץ מְשִׁיחַ. וְזֶה הַסּוּד שֶׁהַבְּאֵנוּ כְּשֶׁזָּה נוֹפֵל זֶה קָם. וְהַסּוּד שֶׁל חֲבוּר יוֹסֵף לְדָוִד, "קָמָה אֲלִמְתִּי". וְכֵן קָם

תשע"ב בגימטריא בראשית. שבזמן הגאולה תתחיל הבריאה מחדש, ותגיע לתכליתה. וכן פודה וגואל
תשע"ב בגימטריא בראשית. והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א ש**מנחם אב תשע"ב** בגימטריא
בראשית. וכן מובא ברמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות ב, ז) **"ואני איח"ל"** שהוא נוסריקון **"אם יתמהמה**
חכה לו כי בא יבא לא יאחר" מספר "בראשית" עם כללות הפסוק שזהו תכלית הבריאה.

וכן גוג ומגוג עם המלים והכולל בגימטריא ע"ג. וכן המספר ג' בולט בגוג ומגוג. וכן הכתוב (ויקרא
כה כט) **"והיתה גאלתו עד תם שנת" ר"ת תשע"ג.** וכן **תשע"ג** ר"ת תהא שנת עת גוג. וכן
הכתוב ש'ה'תרגום יונתן' מפרש על גוג ומגוג (דברים לב, לט) **"ראו עתה פי אני הוא ואין אלהים**
עמדי" בגימטריא תשע"ג. וכן הכתוב שדומה לפתוב של **"ואין אלהים עמדי"** (תהילים קמח, יג) **"כי**
נשגב שמו לבדו" בגימטריא תשע"ג. וכן נסח התפלה הוא וגאל אותנו בקרוב, בגימטריא
תשע"ג. וכן נסח התפלה וגאלנו גאלה שלמה מהרה עם האותיות בגימטריא ה'תשע"ג. וכן הכתוב
(ישעי' נא, א) **"כי נחם ה' ציון נחם כל חרבתי" בגימטריא תשע"ג.** וכן אבן השתיה בגימטריא
תשע"ג. וכן דוד המלך רמז את קץ הגאולה בפרק ע"ג בתהלים בפסוק **"עד אבוא אל מקדשי אל**
אבינה לאחריהם". כמובא בתרגום יונתן שם. וכן ה' אלפים **תשע"ג** מרמז בכתוב שמדבר על גוג
ומגוג (יחזקאל לט, כא) **"ונתתי את כבודי בגוים וראו כל הגוים את משפטי אשר עשיתי ואת ידי אשר**
שפתי בהם: וידעו בית ישראל כי אני הוי"ה אלהיהם מן היום והלאה". בדלוג הפוך של י"ד
אותיות. והוסיף הרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א **שתשע"ג** בגימטריא **שבת חזון.** וכן
שמעתי בשם הרה"ג ר' ברוך כהנא שליט"א **שתשע"ג** ר"ת תהא שנת גאלת עולמים.

חדש מסוד החשמל:

סדרת שיעורים על מאמר גאולה בתשע"ב כל ערב מ7:45 עד 8:45
בגבעת שאול בירושלים.

המעונינים להצטרף יתאמו בטל: 0573109983

הופיע ויצא לאור ספר בכריכה רכה מאמר הגאולה עם 660 ראיות על ביאת המשיח מסוף תשע"ב עד סוף
תשע"ה. ניתן להשיג במחיר 10 שקל בטל: 026537343 או במייל ללא תשלום.
יצא לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות
של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוני ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר
שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.
קישור לארכיון:

https://docs.google.com/folder/d/0B_XwtW-OvSn4emh4WGVXUnVwRTA/edit

המשך סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב ניתן להעלות
בקישור

<http://www.youtube.com/playlist?list=PL768C2EA3BC5678C6>

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.
או במייל fish@neto.net.il
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.